

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **B. D.**
st. příslušnost: R. U.

zast. advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2025, č. j. CPR-20393-4/ČJ-2025-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci, předcházející průběh řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. 5. 2025, č. j. KRPB-101067-21/ČJ-2025-060023-SV. Tímto rozhodnutím („rozhodnutí o správním vyhoštění“) bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění na 12 měsíců. Doba k vycestování žalobce z území byla stanovena do 20 dnů od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Důvodem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byl pobyt žalobce na území bez platného oprávnění k pobytu, a to v době od 16. 3. 2025 do 15. 5. 2025.
2. Žalobce byl dne 15. 5. 2025 kontrolován na ulici V. v Brně a prokázal se pouze cestovním dokladem, ve kterém bylo otištěno vstupní razítko ze dne 16. 12. 2024 (Praha-Ruzyně). V cestovním dokladu bylo již neplatné bulharské krátkodobé vízum s dobou platnosti od 15. 12. 2024 do 30. 3. 2025 na 90 dní. Žalobce neměl jiné pobytové oprávnění. Proto s ním bylo dne 16. 5. 2025 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění.
3. Žalobce v rámci řízení vypověděl, že dne 16. 12. 2024 přicestoval do Prahy. Pak odjel do Polska, kde požádal o pobyt a zůstal tam asi jeden měsíc. Poté se vrátil do ČR. Na území ČR nemá žádný majetek, ekonomické vazby, dluhy ani pohledávky. V návratu do Uzbekistánu mu nic nebrání. Má tam manželku a děti.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že stanovená doba správního vyhoštění žalobce zcela koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. V rámci správního řízení bylo vyžádáno závazné stanovisko OAMP dle § 12a zákona o pobytu cizinců a byly splněny všechny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Protiprávní jednání bylo žalobci jednoznačně prokázáno a odůvodňuje postup v intencích § 119 zákona o pobytu cizinců. Současné nebyly dány podmínky pro postup podle § 50a téhož zákona, neboť důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřený zásah do práva žalobce na soukromý a rodinný život.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalobce namítl, že je rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeně přísné, a proto porušuje požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců. V rámci úvahy o přiměřenosti rozhodnutí je totiž správní orgán povinen posuzovat mimo jiné závažnost protiprávního jednání cizince. V případě žalobce se jednalo o historicky první porušení zákona na území ČR, vyjádřil nad ním adekvátní lítost a přislíbil, že řádně vycestuje do domovského státu.
6. Žalobce dále uvedl, že jej k porušení zákona dohnala zoufalá osobní a finanční situace, jeho pohnutky tak oslabují intenzitu posuzované protiprávnosti. Jeho pochybení je nutno vnímat jako ojedinělý excés z jinak řádného způsobu života a je možné vůči němu působit mírnějším a výchovnějším způsobem, než jakým je správní vyhoštění na dobu 12 měsíců. Toto opatření působí ve vztahu k jeho několikaměsíčnímu nelegálnímu pobytu asymetricky. Žalobce tvrdí, že v obdobných případech správní orgán nikdy neukládá opatření převyšující 6 měsíců. Také bylo podle žalobce na místě přihlídnout k jeho věku. Je mladý a je tak u něj dán vysoký předpoklad dosažení nápravy, a to i za mírnějšího postupu.

7. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vypořádal se zde podrobně a přezkoumatelným způsobem s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Délka uloženého vyhoštění je stanovena v zákonném rozpětí a v daném případě se jedná o přiměřené opatření. Správní vyhoštění žalobce je v souladu se zákonem.

III. Posouzení věci soudem

9. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
10. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro to byly splněny podmínky.
11. Žaloba není důvodná.
12. Žalobce nezpochybňoval, že se dopustil jednání, které mu je kladeno za vinu, tj. že na území České republiky pobýval bez platného oprávnění k pobytu. Těžištěm žalobní argumentace je zpochybnění opatření v podobě vyhoštění, resp. zpochybnění přiměřenosti doby vyhoštění, jež byla žalobci rozhodnutím o správním vyhoštění uložena.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Jak spolehlivě vyplývá ze správního spisu, jednání žalobce mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle tohoto ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění. Při stanovení konkrétní doby, po kterou je cizinci vyhoštění uloženo, má správní orgán v rámci zákonného rozmezí (zde „až na 5 let“) prostor pro správní uvážení a úlohou soudu je přezkoumat, zda meze tohoto uvážení nebyly překročeny nebo zda toto uvážení nebylo zneužito (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019–31, a zde uvedenou judikaturu).
15. Žalovaný potvrdil důvody prvostupňového rozhodnutí, na nichž byl výrok o uložení doby správního vyhoštění založen. Doba 12 měsíců byla stanovena jako odpovídající závažnosti protiprávního jednání žalobce (nebezpečnost jednání z hlediska nelegální migrace), a s přihlédnutím k době, po kterou žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně. Zohledněno bylo zjištění, že se jednalo o první porušení pobytového režimu, nicméně trvající delší dobu, přibližně dva měsíce. Neoprávněnosti pobytu na území ČR (potažmo EU) si byl žalobce vědom, platnost jeho víza skončila již v březnu 2025. Nadto zde vykonával práci bez pracovního oprávnění (jak vypověděl v řízení) a nenahlásil adresu svého pobytu. Správní orgán zohlednil jak polehčující okolnosti (spolupráce žalobce v řízení), tak přitěžující okolnosti (neoprávněný pobyt, porušení povinností). Stanovená délka zákazu vstupu na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského

království, Norského království a Švýcarské konfederace, je v dolní polovině stanovené sazby a odpovídá okolnostem věci. V provedené úvaze správního orgánu soud nespatřuje jakýkoli exces, který by představoval vybočení z mezí správního uvážení, případně jeho zneužití.

16. K žalobním námitkám lze zdůraznit, že dosavadní bezúhonnost žalobce byla ze strany správních orgánů zohledněna. Žalobce svým jednáním naplnil důvody pro uložení správního vyhoštění a ke skutečnosti, že se tak stalo poprvé, bylo přihlédnuto při stanovení doby zákazu vstupu na území. Pokud žalobce namítal nepřiměřenost tohoto zákazu s ohledem na jeho věk, žalobci je 34 let a soud se neztotožňuje s žalobním tvrzením, že by snad tato skutečnost měla být polehčující okolností, resp. okolností bránící vyhoštění. Stejně tak vyjádření lítosti žalobce není důvodem, pro který by s ohledem na skutkové okolnosti věci mělo být od správního vyhoštění upuštěno, resp. jak žalobce navrhoval, rozhodnuto pouze o jeho povinnosti vycestovat dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobcem bez dalších podrobností namítaná „zoufalá osobní a finanční situace“ neodpovídá jeho výpovědi v řízení před správním orgánem. Žalobce uvedl, že má dostatek finančních prostředků na svoji obživu a k vycestování ze země původu, kde má rodinu, ho nenutily důvody, pro které by případně bylo na místě uvažovat o udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
17. V případě žalobce nejsou důvody k zásahu soudu. Napadené rozhodnutí je ve spojení s rozhodnutím o správním vyhoštění odůvodněno dostatečně. Jak je soudu známo z úřední činnosti, stanovená doba vyhoštění koresponduje s dobou vyhoštění, jež je v obdobných případech ukládána. Jakkoli žalobce uvádí, že se tato doba vymyká běžným případům, toto své tvrzení nepodkládá žádnými důkazy. Správní orgány řádně a dostatečně vyhodnotily všechny okolnosti, které bylo možné ve vztahu ke stanovení doby vyhoštění považovat za relevantní. Současně dostatečně vyhodnotily otázku, zda vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života (na území ČR nemá žádné zázemí či jiný osobní či sociální ukotvující prvek, oproti tomu v domovské zemi má rodinu).
18. Soud nepochybně, že správní vyhoštění může žalobce vnímat jako příkoří. To však samo o sobě nemůže být důvodem pro neuložení takového opatření, jsou-li proto splněny podmínky. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž srozumitelně vysvětlil důvody aplikované právní úpravy a správně poukázal na jí chráněný veřejný zájem. Lze shrnout, že správní orgány nepřekročily meze správního uvážení při stanovení doby vyhoštění, ani toto uvážení nezneužily.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

19. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýká, a není zde ani jiná vada, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 25. září 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně